

KATIE MARSHOVÁ

život bez tebe

Je možné pracovat
na budoucnosti,
když jste svázáni
minulostí?

Pro čtenářky
Jojo Moyesové
—
Příběh, který vás
vezme za srdce
a už nepustí...

Mladá fronta

KATIE MARSHOVÁ

život bez tebe

KATIE MARSHOVÁ

Život bez tebe

Mladá fronta

Přeložila Helena Hartlová
Copyright © Katie Marsh 2016
Translation © Helena Hartlová, 2018

ISBN 978-80-204-4893-4 (pdf)

— Věnováno mamince a tatínkovi —

Jedna

S tím sendvičem rozhodně udělala chybu.

Zoe si přitiskla ruku k ulepenému čelu a sáhla po zubním kartáčku. Komínek měkkých bílých froté ručníků vedle mramorového umyvadla se jí vysmíval svou voňavou dokonalostí. Vymáčkla trochu pasty a začala s čištěním.

„No tak, Zoe.“ Táta v rychlém rytmu zaklepal na dveře od koupelny. „Hlavu vzhůru.“ Jeho hlas zněl mnohem víc jako výhrůžka než povzbuzení.

Vyplivla pastu a vypláchla si ústa, teprve potom se narovnala a upřela pohled na svůj obraz v zrcadle. To neměla dělat. Ani tomu nejhorlivějšímu z maskérů by se nepodařilo skrýt pod očima krátery z vyčerpání.

„Už jdu, tati.“ Potlačila poslední ze zřejmě bezedné zásobárny zívnutí. V poslední době se velmi důvěrně sprátelila s časnými ranními hodinami. Cítila, jak ji po celém těle štípe pot, a pokusila se uvolnit si krajku, která se jí přilepila ke krku. Látka na to měla jiný názor, a tak to Zoe po krátkém zápase vzdala a místo toho si pustila studenou vodu na zápěstí. Alespoň že zvedání žaludku teď začalo ustupovat. Zbývala už jen pulzující bolest hlavy a panika.

Osušila si ruce a narovnala se s pohledem upřeným na hedvábné záhyby smetanových šatů elegantně spadajících k zemi. Byla oblečená jako nevěsta. Její účes byl každopádně předurčený k tomu, aby se stal středem pozornosti.

Částečně si dokonce jako nevěsta připadala. V očekávání. Šťastná.

Problém byly její zbylé části. Ten vytrvalý hlas, který se jí nepřestával ptát, jestli by tady vůbec měla být. Jestli s Jamiem vůbec kdy můžou být šťastní po tom všem, co se stalo, a po tom všem, co zaznělo.

Žaludek se jí znovu stáhl, doběhla k toaletě a sklonila se nad ní. Tohle rozhodně nevypadalo jako to báječné natěšené očekávání svatby, ve které kdysi doufala. Čekala, potřebovala zjistit, jestli v žaludku ještě něco zůstalo. Zřejmě ne. Alespoň že tak. Otřeseně vstala a sklopila sedátko.

Další zaklepaní. „Už musím jít dolů, Zoe.“

Slyšela, jak je netrpělivý. Ve svatebním harmonogramu není prostor pro krize. Každá vteřina dne je naplánovaná. Žádné odchylky se nepřipouštějí.

Nadechla se a otevřela dveře do koupelny. Pokusila se usmát. On úsměv opětoval, zřejmě ho přesvědčila.

„Takže jsi v pořádku. Já věděl, že je na tebe spolehnutí.“ Prohlédl si ji od hlavy k patě, vysoký a impozantní ve svém vycházkovém obleku. Šedé vlasy měl uhlazené gelem, černé boty vyleštěné. „Jako vždycky.“

Přikývla. „Je mi dobře. Jen jsem si potřebovala přepudrovat nos.“ V žaludku jí zlověstně zakručelo, musela bojovat s další vlnou nevolnosti. Když se na ni díval, v jeho modrých očích spatřila hrdost. Vždycky viděl její nejlepší verzi. Žádnou jinou mu nikdy neukázala.

„Na tebe, Zoe.“ Její sestra pozvedla sklenici šampaňského.

„Díky, Lily.“

Třeba to vyřeší alkohol. Nic jiného zatím nezafungovalo. Nezabraly tablety Rennie, nepomáhalo jí zhluboka dýchat ani poslouchat uklidňující klasickou hudbu. Zoe ovinula prsty nožičku sklenky a pozorovala, jak bublinky se šuměním vyskakují k samému okraji. Opatrně se trochu napila a sklenku postavila na konferenční stůl z tmavého dubu. Pomalu vydechla. Tohle zvládne.

Táta se usmál a bledá jizva na bradě se mu zdvihla do trochu nakloněného písmene C. Severní Irsko, 1986. Dokázal označit původ každé stopy na svém obličejí a těle z mnoha let ve službě. „Jamie je šťastný chlap. Doufám, že to ví.“ V jeho hlase zazněl varovný tón. Jamie občas žertoval, že by musel Zoe zachránit z hořící budovy nebo z pokusu o atentát, aby jí byl v očích jejího otce někdy hoden.

„Výborně. Je čas jít.“ Otočil se a rázně zamířil ke dveřím. Potom se zastavil. Vrátil se. Objal Zoe tak pevně, že na žebrech cítila tlukot jeho srdce. Tím objetím jí říkal, jak moc ji má rád. Říkal všechno, co nikdy nevyjádřil slovy.

Přitiskl ji k sobě ještě pevněji. „Na tenhle báječný den.“

No, přinejmenším pět minut už nezvracela, takže se všechno začínalo ubírat správným směrem.

„Díky, tati.“ Nechala hlavu pod jeho bradou a vzpomněla si, jak s Lily vykukovaly z oken řady armádních ubikací a čekaly, až zahlédnou tátu–hrdinu, jak se vrací domů. Nosy přimáčknuté na skle. Vzrušené hlasy, jak spolu soutěžily, která ho zahlédne jako první. Potom drcení při sladkém uvítacím objetí.

Pustil ji a ona si stoupla na špičky, aby ho políbila na tvář. „Dnešek bude určitě skvělý. Nemůžu se dočkat.“

Nevšímal si svého zrychleného tepu. Temnoty, která jí vířila hlavou. Všichni jí dokola opakovali, že svatební den si vlastně nikdo neužívá. Třeba se takhle cítí každá nevěsta. Zahlcená. Nejistá.

Táta ji poplácal po rameni. „Musím jít postavit pořadatele do latě. Uvidíme se dole za dvacet minut. Buď přesná.“ Došel ke dveřím a otevřel je.

Zoe ho málem zarazila. Skoro se mu svěřila s obavami, které ji sužují. Potom se ale kousla do jazyka. Celoživotní praxe se jí teď náramně hodila. Tohle jí šlo dobře. Zvládala zůstat klidná a jít dál. Navíc teď zrovna nemohla nic moc dělat. Květiny, pohoštění, sál, hosté – myšlenka na to, že by ten rozjetý svatební kolos měla zastavit, v ní vyvolala potřebu běžet zpátky do koupelny, zamknout se a začít kopat únikový tunel do Austrálie. „Budeme tam přesně, tati.“

V okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře, obě dívky zvedly ruce k hranému zasalutování. Podívaly se na sebe a usmály se při vzpomínce na dětství, během něhož musely dodržovat přesné nástupy, ať už chtěly na výlet, do muzea nebo si jen kopat s míčem na zahradě.

Zoe přešla k obrovskému stahovacímu oknu. Hrud' měla tak sevřenou, že zápasila s dechem. Potřebovala vzduch. Pokusila se okno otevřít. Ani se nepohnulo. Zkusila to znovu. Úchytky se ulomila a spadla na podlahu.

Vážně neměla svůj den.

Odvrátila se a začala si ovívat obličej rukou. Sponky, kterými měla sepnutý účes, ji začínaly kousat. Promasírovala si spánky. „Páni, umíš si představit, co by dělal, kdybysme nepřišly včas?“

„To si radši nepředstavuju.“ Lily si za krkem zapínala stříbrný řetízek s přívěskem a rázně přitom zavrtěla hlavou.

„Morous jeden.“

Zoe zalapala po dechu, když pomyslela na ty spousty lidí, co na ni čekají v hotelové zimní zahradě. Seznam hostů neustále bobtnal – z původních čtyřiceti se dostali na sto padesát pozvaných, kteří se teď nedočkavě hemží dole. Tátovi přátelé. Jejich přátelé. V očekávání akce. V očekávání jejího příchodu.

„Jsi v pohodě?“ Lily jí položila drobnou paži kolem ramen, stříbrné nehty se zaleskly na slunci.

Zoe přikývla. „Je mi fajn. To jen že s tátou v plné polní to není ta nejuvolněnější atmosféra pod sluncem.“ Pokusila se zasmát, ale vydala ze sebe tak leda skřek. Byla jako na trní, celé tělo napjaté, jako by měla přijít katastrofa, o které věděla jen ona sama. Už předtím málem vyskočila z kůže, když Lily nečekaně přibouchla kufr, a svatební fotograf nad ní dávno mávl rukou jako nad beznadějným případem a šel radši dolů fotit ty, co se dokážou usmát.

Lily na ni mluvila tichým hlasem. „Určitě je to všechno? Je to jen táta, co tě stresuje?“

Zoe dosedla na okraj obrovského dvoulůžka, tmavě růžový přehoz se pod ní pomačkal. „Jo. Jeden z pořadatelů mi poslal esemesku, že je upřímně vyděšený. Myslí, že má táta po ruce revolver pro případ, že někdo z nich vybočí z řady. Nemůžeš přece čekat, že se budu nespoutaně smát, při všem tom napětí kolem, ne?“

Tentokrát Lily vypadala, že ji přesvědčila. „Jasně.“ Do sestříhaných světlých vlasů si zasunula sponu s umělými diamanty. „Jen jsem se chtěla ujistit. Protože s Jamiem jste skvělá dvojka. Štvalo by mě, kdyby se to mělo něčím pokazit. A v poslední době ses mi zdála trochu... nervózní.“

Hodně slabé slovo.

„Já vím.“ Při zmnice o jejím snoubenci jí zavibrovalo u srdce. Posledních pár týdnů skvělá dvojka rozhodně nebyli. Přesně naopak.

Mluvila dál, potřebovala přesvědčit Lily a současně se uklidnit. „Myslím, že ta blížící se svatba pro nás byla trochu těžká. Jamie se mě minulý týden zeptal, jestli bych radši nechtěla prchnout někam, kde je klid a mír, jako třeba na Střední východ.“ Zvedla obočí. „Myslím, že si dělal legraci.“

Ve skutečnosti si tím nebyla docela jistá. A něco v ní mělo mimořádně silné nutkání říct ano. Namísto toho zpanikařila a začala mluvit o něčem jiném a všechno se začalo točit ve spirále, až byli zpátky

u toho květnového večera, kdy ji našel, jak sedí potmě v obýváku a zírá do blikající pouliční lampy za oknem. Nohy skrčené pod sebou. Srdce na podlaze.

Všechno bylo ještě pořád tak živé. Občas to vypadalo, jako by přípravy na svatbu byly tím jediným, o čem spolu dokážou mluvit, co odvádí pozornost od toho ticha, co mezi nimi houstne. Zamračila se, protáhla si krk, aby uvolnila ztuhlé svaly. Takové myšlenky byly důvodem, proč nedokázala klidně sedět.

Lily se svezla do obrovského křesla potaženého stříbrnou a nachovou látkou. Na vybavení apartmá pro novomanžele si dal hotel Carnegie opravdu záležet. Zařízení bylo „omračující“. Lustr vypadal, že by mohl být ze skutečných diamantů, a místnost byla tak obrovská, že by si Zoe mohla přinést tenisky a pro ukrácení času tu naběhat pěkných pár koleček.

Lily se na ni zamyšleně podívala. „Nedivím se Jamiemu, že trochu vyšiluje. Jeho rodina mi připadá, že docela slušně stojí nohama na zemi – tohle všechno je na ně asi trochu moc.“ Vstala, přešla k oknu a otevřela ho se zahanbující lehkostí.

Z velké hloubky pod okny sem dolehl hukot dopravní špičky. Londýn se chystal na další dusnou červencovou sobotu. Slunce svítilo. Všechno a všichni byli na cestě k dokonalému dni.

Až na Zoe.

Podívala se na hodiny. Čas kráčel kupředu. Žaludek jí zkroutila další vlna panické hrůzy. Pokusila se odsunout stranou pochybnosti a otázky, které teď byly jejími stálými společníky. „Máš pravdu, jeho rodina stojí pořádně nohama na zemi. Jeho máma pečce dorty a rozváží jídlo seniorům. Je to několik měsíců, co vyhrála v nějaké loterii pár stovek, a utratila je za nový přístřešek na zahradní nářadí.“

Lily upírala oči do vlastního klína. Zoe věděla, jaké obrázky se jí teď asi honí hlavou. Obrázky někoho, kdo tady dneska nebude. Úzká tvář se šibalskýma hnědýma očima. Rozesmátá ústa, která vyprávějí historky nebo jim nařizují, že si mají pospíšit a vlézt do té vany dřív, než jim bude oběma devadesát. Pestré šaty přes legíny. Odřené žabky. Sluneční brýle ve vlasech nad hustou ofinou. Máma.

Lily si povzddechla a Zoe viděla, jak jí v zelených družičkovských šatech ztuhla bledá ramena. Vstala a šla Lily obejmout. Sestřiny oči zůstaly sklopené. Zoe ji políbila na tvář. „Moc ti děkuju, že mi jdeš dneska

za družičku, Lily. Víím, že je to těžké, potom, co se stalo s Garym.“ Oči její sestry se zalily slzami a Zoe se proklínala. To jméno začínající na G vůbec neměla vyslovit. Gary byl arogantní účetní, který měl za to, že když si u večere nepšoukne, je to vrchol romantiky. Lily s ním chodila osmnáct měsíců.

Sebeúčta. S tou byla její sestra trochu na štíru.

Zoe natáhla ruku a zkušeným pohybem otřela Lily z dolního rtu rozmazanou rtěnku. „Jsem moc šťastná, že tě tady mám.“

Lily se vzpamatovala. „Mám v úmyslu se bavit. Na Garyho kašlu.“ Odhodlaně vstala a sáhla po dalším šampaňském.

Na Zoe to udělalo dojem. „Páni. Vyslovila jsi jeho jméno bez vzlykání. Tomu říkám pokrok.“

Sestřina tvář se znovu zachvěla. Zoe ji vzala za ruku. „Moc brzo?“

„Moc brzo. Je to teprve měsíc.“

„Promiň.“ Zoe rozevřela náruč a objala ji. Jejich šaty nesouhlasně zaskřípaly, a tak se obě rychle odtáhly.

Lily vyprázdnila skleničku. „Nedělej si s tím starosti. Tohle družičkování je navíc můj svatební dárek. Nic jiného si nemůžu dovolit.“

Zoe se zasmála. „Pomohlas mi dostat se do šatů – to byl dárek jako hrom.“

Lily přikývla. „Jasně.“ Tvář se jí rošťácky rozzářila, rozjasnily se jí oči, úsměv, plet'. Zoe by si přála, aby ji tak viděla častěji. „To všechno díky posilovně.“ Lily jí ukázala svůj neznatelný biceps.

Podívala se na Zoe. „Pořád myslíš, že je to takhle správně? Nepozvat mámu? Žádná dodatečná lítost?“

Zoe ztuhla. Poslední dobou se jí o matce hodně zdálo. Ne o tom, co se mezi nimi stalo. Ne o hněvu, který mezi nimi udržoval odstup. Ne. Byly to sladší sny. Klamné sny. Zoe stojí vedle mámy na stoličce a olizuje vařečku, když spolu pečou čokoládový dort. Nebo se máma večer naklání nad postýlku a Zoe šimrají na břišku její dlouhé zrzavé vlasy. *Spinkej sladce, holčičko. Spinkej sladce.*

Už zase ji bodly výčitky svědomí společně s podivem, jak se ta trhlina mezi nimi mohla tolik rozestoupit a kolik z toho byla její vina. Sebrala veškerou sílu a tu myšlenku zapudila. Udělala správně. Matka jí nedala jinou možnost.

„Stejně by nepřišla, Lily. Roky jsme spolu nepromluvíly a Gilmorova děvčata jsme nebyly nikdy.“ Podívala se sestře zpřímá do očí. „Dobrý?“

„Dobrý.“ Lily přikývla. „Jen mi připadá smutné, že se vy dvě vůbec nevidáte. Ani po takové době. Víím, že ti řekla dost strašné věci, ale...“

„Jo. To jo.“ Zoe přikývla a litovala, že tehdy prostě neřekla Lily pravdu. Ted' ji ale roky tajností uvěznily. „Ted' není čas o tomhle mluvit, Lily.“ Vstala. „Nemáme už jít za chvilku dolů?“

„Jasně.“ Lily zkontrolovala čas. „Za pět minut.“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Do háje. To bude zase táta. Co se sakra zvirtlo tentokrát?“ Zoe začala svědit kůže. Chtěla jít dolů a dělat jakoby nic. Prorazit si cestu pochybnostmi. Ignorovat nástrahy několika minulých týdnů.

Otevřela dveře.

„Jamie!“ Instinktivně dveře zase přibouchla.

„Au.“ Slyšela přidušené zasténání na druhé straně.

Znovu otevřela. „Sakra. Není ti nic?“

„Snad ne.“ Zkoumavě si osahal tvář. „Při troše štěstí se z toho můj nos nějak vykreše.“

Natáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Ucítila vůni skořice z jeho vody po holení. „Panebože, mrzí mě to. Já jen...“

„Zpanikařila?“ Přikývl. „Já víím. Neměl bych tě vidět dřív, než se sejdeme dole. Myslel jsem ale, že ti to jako osobě vehementně pohrdající pověřčivostí nebude vadit. Mimochodem, snad smím poznamenat, že vypadáš SEXY.“

Podívali se na sebe a jeho přítomnost ji jako pokaždé povznesla, fádni svět změnila v neonový. Kousíček v ní začal doufat.

Naklonil se k ní a políbil ji. „Panebože, už abych tě měl zpátky tady nahoře. Koukni na tu postel. Je tak...“

Zaslechla diskrétní cvaknutí, jak se Lily vytratila do koupelny.

Tváře mu zružověly.

„Trapas. Neviděl jsem ji tam. Což není žádný div, tenhle pokoj je větší než celý náš byt.“ Obdivně se po něm prošel.

„Jamie, já...“ Cítila, jak rudne, slova se jí zasekla na jazyku. Když ho tu viděla v jasném světle jejich svatebního dne, s jeho nachovou vestou a vzrušenýma očima, cítila, jak se propast mezi nimi rozestupuje. On byl připravený na „šťastně až navěky“. Ona si ani nebyla jistá, jestli si štěstí zaslouží.

Zadívala se na svůj zasnubní prsten. Diamant se zatřpytil, když ji vzal za ruku. „Vážně se za tohle přepadení omlouvám, Zoe.“ Jeho

zelené oči se setkaly s jejíma a ona v něm neviděla nic než jistotu. „Bylo to mezi námi poslední dobou tak na levačku. A já tě nechtěl jen tak... vidět. Tam dole přede všemi. Aniž bych se ti omluvil.“

„Omluvil za co?“

„Za všechno.“ Tvář mu potemněla úzkostí. „Za to, že jsem byl takový pako. Že jsem pořád trval na tom, abychom o tom všem mluvili, když jsi nechtěla. Já jen nevěděl, jak se mám cítit – chtěl jsem vysvětlit, víš? Znát důvod.“

Přikývla. „Já vím.“

Přešlápl z nohy na nohu. „A tak jsem pořád mlel jako idiot, mluvil o tom, jak jsi vystresovaná – a znělo to, jako bys snad mohla za to, co se stalo. Žádný div, že jsme se pořád hádali.“ Rukou si zajel do blondátých vlasů na ježka. „Nevěděl jsem, co říkám. A nikdy bych ti to nedával za vinu. To snad víš, ne?“

„To je dobrý.“ Zoe studovala nachové kudrlinky na vysokém kobereci, přejížděla po nich špičkou saténové lodičky.

„Ne, to není.“ Vzal její dlaně do svých. „Tehdy v noci jsem viděl tvůj výraz, pamatuješ? Nikdy dřív jsem tě takhle neviděl. Tak poraženou.“

Neměla slova, kterými by mu odpověděla. Jen dávné vzpomínky. Slzy. Vzdechy. Hodiny, které strávila stočená do klubíčka v očekávání, že to přejde.

Zakolísala. Jamie jí položil prst pod bradu a jemně ji zvedl.

„Mluv se mnou, Zoe.“

Dívala se na něj a snažila se uspořádat si v hlavě slova. Slova, z nichž by pochopil, jak je zmatená. Jak je neukotvená. Kolik mu toho neřekla.

Už se chystala otevřít pusu, když jí přejel špičkou prstu po tváři.

Ta vřelost ji zastavila.

„Nic mi není, Jamie.“ Políbila ho. „Nic, s čím by sis měl dělat starosti.“ Pohlédla na hodiny na stěně. „Teď musíš jít dolů.“

„Já chci ale zůstat tady a povědět ti, jak jsi krásná. A jak jsem hrdý, že s tebou můžu být. A...“

Odtáhla se. „Neměl by sis tohle všechno schovat pro svou řeč?“

„Na povídání toho mám víc než dost. Žádný strach.“ Usmál se. „Jako třeba že nikdy nezapomeneš koupit toaletní papír. To je moje velké finále.“

Znovu ji letmo políbil.

„Páni, z toho budou všichni odvázaní.“ Poodešla od něj, natáhla se po skleničce se šampaňským a naráz ji vypila. Ve vypuzování pochybností měla praxi. A dneska si to zopakuje.

„Už bys měl jít, Jamie.“

„Ještě musím udělat tohle. Protože jsem do tebe blázen.“ Zvedl ji vysoko do vzduchu a zatočil se s ní dokola. Proti své vůli se rozesmála.

„Dávej bacha! Nejsem si jistá, jestli tyhle šaty další překvápka ustojí.“

Postavil ji na zem a obdivně se na ni zadíval. „Jak se to sakra vůbec rozepíná?“

Cítila, jak jí hoří tváře, když si v kříži přejela prsty po háčcích zakrytých saténem, které se táhly po celých zádech. „Nemám nejmenší tušení.“

Znovu se po ní natáhl, a jak se jí vrátilo nutkání přiznat se mu, projevila jí další vlna panického strachu. Pak vyšla z koupelny Lily. „Je čas, sestřičko.“

„Tak jo.“ Zoe s úlevou přikývla. V příští vteřině by mu to řekla. A pak už by nebylo návratu.

„Miluju tě.“ Očima pořád pátral v její tváři.

Věděl, že je něco špatně. Byl až příliš zvyklý na to, že Zoe všechno zvládá. Nic ji nevykolejí. Nic ji nevyvede z míry. A dneska je naprosto rozložená, přímo před ním i s tím zásnubním prstenem, který ho stál dva měsíční platy.

„Užij si obřad, Jamie.“ Lily se naklonila, aby ho políbila na tvář. „Uvidíme se na druhé straně.“

„Jestli se tak daleko dostanu,“ Jamie se zašklebil. „Myslím, že váš táta mě asi zastřelí, když jsem si dovolil těsně před obřadem opustit stanoviště.“

„Ne, to neudělá.“ Zoe zavrtěla hlavou. „Narušilo by to jeho zasedací pořádek.“

Lily se usmála. „Ty jsi řekla vtip! Super. To už ti musí být líp.“

„Líp?“ Jamie se znovu zastavil. „Já věděl, že je něco špatně.“

„Už běž!“ Zoe mu podržela dveře.

„Miluju tě.“ Jeho hlas bylo slyšet i přes dveře, které za ním zavřela.

Zoe se znovu zhluboka nadechla. Dělá správnou věc. Rozhodně. Tohle je Jamie. Muž s ležérním úsměvem, který ji okouznil před čtyřmi lety, když přišel, aby jí v práci opravil počítač. Muž, který měl vždycky

čas stát a dlouze se dívat. Který dokázal ocenit maličkosti. Námrazu na listu. Mramorované mraky na obloze. Slunce na její tváři po ránu.

Tyhle věci jsou důležité. Ne několik posledních týdnů.

Lily podala Zoe kytici.

„Tak copak vám tak dlouho trvalo?“ Jemně smetla smítko ze sestřina předloktí. „Dal ti další úžasný šperk? Nebo další ručně malované obrázky místa, kde jste se potkali?“ Povzdechla si. „Vážně dělá, co může, aby vedle něj všichni ostatní chlapi na světě vypadali jako naprostí zoufalci.“

„Chtěl si jen promluvit.“ Zoe měla tak napjatou čelist, že jí div nepopraskaly zuby. „Měli jsme pár...“ Zarazila se. Nemá smysl teď o tom začínat. Ne, když má za pět minut zaznít: „A tady přichází nevěsta...“

Lily zamrkala. „Pár čeho?“

„To je fuk.“ Zoe zavrtěla hlavou.

„Zoe?“

Sestřin hlas přicházel jakoby z velké dálky. Zoe si nalila další šampaňské v naději, že zaplní tu díru, co se jí otevírá v srdci. Vypila ji naráz.

Lily se na ni zadívala s obavami.

„Zoe?“ zeptala se znovu.

Zoe se na ni podívala, připravená promluvit. Konečně. Potom ale slova spolkla, stejně jako vždycky, a pohrčila je hluboko do bezpečí, kam k nim nikdo nemůže.

„Na tom nesejde.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“ Zoe přikývla. „Hezky mě poslouchej. Já jsem nevěsta. Tohle je můj den. Jasný?“

„Jasný.“ Lily pokrčila rameny. „Je čas vyrazit.“

„Ano.“ Zoe položila ruku na kliku. Tohle je její poslední šance. Bud' to půjde dolů, anebo poslechně ten hlas v hlavě, který jí říká, že jí to nemůže projít. Že není žena, kterou si Jamie zaslouží.

Oběma jim chvilku trvalo, než si uvědomily, že Lily zvoní telefon. Lily se naklonila a podívala se na displej. Zamračila se. „To je jen Mags. Nevezmu to. Nemůže to být důležité.“

Zoe sáhla po telefonu.

„Vezmeme to.“

„Ne, Zoe. Musíme...“

Pozdě. Zoe přejela prstem po displeji a hovor přijala.

Mags. Nejlepší přítelkyně jejich mámy. Zoe si ještě pamatovala, jak její tmavé vlasy odstínily slunce, když se skláněla, aby Zoe potřela zinkovou mastí, když spadla z kola do kopřiv.

Lily se na Zoe zamračila a řekla do telefonu: „Mags? Haló? Ted' není ta nejlepší chvíle, zrovna se chystáme...”

Zoe se naklonila blíž, aby slyšela hlas na druhém konci.

Lily se tiše zeptala. „Co?“ Mezi obočím se jí objevila vráska a dala telefon na hlasitý odposlech.

Hlas Mags praskal do polstrovaného přepychu místnosti. Hlas z jiného světa. „Jde o Ginu.“

„Co se stalo?“

„Ona...”

Zoe vzplál v srdci strach. Strach, že po té dlouhé době, po těch letech odloučení, už nikdy nebude mít příležitost máminu tvář znovu vidět.

Zdálo se, že má Mags naspěch. „Mrzí mě to, vážně to nemůžu vysvětlovat po telefonu. Ptá se po Zoe, ale já na ni nemám číslo, takže...”

Zoe poskočilo srdce. „Já jsem tady, Mags.“

„Díkybohu. Chce, abys jí pomohla.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“ Její hlas zněl rozhodně. Jasně. „Musíš přijít. Hned ted'. Musíš přijít a dostat ji odtud.“

* * *

Manželská ubikace, Kasárna Queensbury, Wiltshire

Dárek k narozeninám: Dárky tě nezajímají, zbožňuješ balicí papír.

Oblíbená hudba: Třpyť se, třpyť se, hvězdičko

15. června 1985

Nejdražší medvídku Zo,

tak jsi zvládla první rok. Díkybohu za to. Byly chvíle, kdy jsem si nebyla jistá, že to dokážeš. Už od samého začátku nešlo nic podle plánu. Porod nebyl zrovna čajový dýchánek, jak jsem si představovala. Myslela jsem si, že mě bude Alistair při těch ŠÍLENÝCH bolestech držet za ruku, tvářit se mužně a pomáhat mi dýchat, jenže byl – pochopitelně – někde na cvičení, když ses rozhodla narodit se, takže se sem musel trmácet v nějakém kamionu a dorazil až ten den, kdy jsem si tě mohla první podržet v náruči. Termín jsem měla

až víc než za měsíc a jen asi třicet minut mě dělilo od toho, abych tě porodila v práci na záchodě, když se chudák můj nervózní vedoucí Roger nabídl, že mě odveze do porodnice ve svém staříčkém Fordu Fiesta. Stihli jsme to zrovna ve chvíli, kdy se začala objevovat tvoje hlavička, a první slova, která jsi slyšela, byla „To mě poser“, když můj šéf padal na podlahu jako podřátý.

Takže ne zrovna nejskvostnější začátek. Mně to ale bylo jedno. Protože jsi tu byla ty. Měla jsi dvě oči, na nohou deset prstíků a zrzavé chmýří po celé hlavě a byla jsi dokonalá. Prostě dokonalá. Celou věčnost jsme tu byly jen my dvě, protože Alistaira tak často posílali pryč. Bože, jak mně se po něm stýskalo – nesnáším ten nekonečný koloběh posílání balíčků, psaní dopisů, doufání, že to nebudu já, za kým přijdou s informací o ostřelovači nebo zranění – ale s tebou to bylo o moc lepší. My dvě byly šťastné. No, vlastně my čtyři, když budeme počítat i moje prsa, protože ze začátku tě vlastně nic moc jiného nezajímalo. Prvních pár týdnů to byl naprostý chaos. Žádný Alistairův řád a pořádek. (Tvůj táta třeba s oblibou přerovnával obsah ledničky do dokonalého zákrytu. Já vím. My ho vyškolíme.) Místo toho to byly dokola plínky, sušenky s polevou a Heinzovy ravioli s hráškem k večeři den co den. Běžová armádní barva na stěnách obývacího se loupala, no ale co má být? Nevšímal jsem si lautr ničeho než tebe.

Občas za námi přijela moje máma – kdykoli se mohla uvolnit z hektického kolotoče debilních návštěv kadeřníka každý druhý den – a oznámila mi, že ti plínky neměním správně nebo že jsi moc malá nebo moc ukřičená nebo moc rudá v obličejí. Ať se jde bodnout. Poctivě jsem cvakala foťákem pokaždé, když tě jednou za návštěvu pochovala, a pokaždé jsem ti v duchu provolávala slávu, když ses v tu chvíli rozhodla říhnout jí do obličeje. Když odešla, jen jsem tě pevně sevřela v náručí a rychle za ní zamkla dveře. Sláva, už je pryč.

Když ti byly tři měsíce, Alistaira na chvíli převeleli sem. Nemohl uvěřit tomu, jak jsi úžasná. Stočila ses mu na hrudi a dospala všechen spánek, kterému ses tak udatně bránila, když jsi tu byla se mnou sama. Prstíky jsi mu sevřela palec mozolnatý po týdnech strávených rozebíráním pušek, ukrýváním v křoví nebo jaké šílenosti to vyvádí, když velí svým mužům. Vzhlížela jsi k němu, a ať v tvých očích viděl cokoli, nedokázal se toho nasytit. Chtěl tě zadusit polibky. Zvedat tě do vzduchu. Houpat tě na slunci na tom mizerném proužku zahrady s kulisou burácejících nákladňáků na silnici za plotem.

Celé hodiny jsem ho pozorovala, když byl s tebou. Díky tomu jsem vás oba milovala ještě víc. Občas jsem z vás nemohla spustit oči, a až mě rozbolelo u srdce z toho, jak moc pro mě znamená. Jako když vymačkáš všechnu vodu

z houbičky na nádobí a zůstane ti jen bolest v pěsti a drátěnka zarytá do prstů. Tolik vás oba miluju. Tak silně. Svou rodinu.

V noci mi Alistair tolik nepomáhal. Nebo spíš měl lepší spaní než já. Ty ses proškýtal, prokřičela a prošklebila nocí s divokou gestikulací jako herec opravdu silně přehrávající při konkurzu na televizní seriál. On to prospal. Já se ovšem budila i v těch zázračných nocích, kdys vydržela mít očka zavřená až do pěti. Musela jsem se přesvědčit, že ještě dýcháš. Že jsi pořád s námi. Po ránu jsem vypadala asi tak na pět set let. Vy dva jste vypadali kouzelně. Tvůj táta tě pošimral pod bradičkou a šel do práce říct všem kamarádům, jaký jsi andílek. Já si dala další hrnek Nescafé a nový den mohl začít.

Jednou jsem tě vzala do své někdejší kanceláře v cestovce. Ne, ani já nevím, proč jsem to udělala. Mlíko mi prosakovalo skrz tričko, ve vlasech jsem měla ovesnou kaši a všichni bývalí kolegové na mě koukali, jako bych byla z Marsu, když ses rozhodla svou „báječnou odpolední vycházku“ prokřičet. V jednu chvíli jsem tě kojila v zadní kanceláři, když do ní vešel chudák Roger. Jako by už ze mě neviděl dost. Vypadal, jako kdyby spolkl náplň do tiskárny. Z kanceláří se ozývalo chichotání a ty ses pak pozvracela na kopírku. Asi už se tam nevrátím.

Ale kolegyně mi nebudou chybět – říkají sice, že je pro mě Alistair moc vážný, jenže já vím, že prostě jen žárlí. To mě si tu noc vybral. Se mnou chtěl tancovat při rozum otupující hudbě té příšerné svatební kapely, co postupně mrzčila každičký hit od ABBY, do kterého se pustila. Vybavuju si jejich obličej – Melanii a Tiffany a všechny ostatní – zelené závislí. To já byla v Alistairově náruči, vzhlížela k těm lícním kostem a hustým tmavým vlasům a děkovala Bohu, že jsem se pro tentokrát chystala líbat s mužem, jehož představy sahají dál než ke snaze nalít do mě násilím sklenici cideru. Jeho ruce se dotýkaly mých zad. Jeho tělo bylo těsně u mého. Svět byl v naprostém pořádku.

To se nezměnilo. Moc ho miluju. A on miluje mě – je to v každém jeho pohledu a v každém objetí. Říká o mně, že jsem jeho královna chaosu, a shovívavě se usmívá, když za sebou po celé ložnici nechávám oblečení, boty a štetěčky na make-up. Je do nás do obou blázen. Do svých holčiček. Zbožňuje, když se na něj usměješ, natahuje se po jeho rukou a batolíš se směrem k hračce, kterou zrovna chceš. Strašně rád ti staví hradý z písku nebo věže z banánů k snídani. Jsi jeho zlaté děvče a ta nedělní odpoledne, která máme na zahradě jen sami pro sebe, jsou zlaté časy. Jsou ale tak krátké. Příští týden ho nasadí. Zase do Severního Irsku. Čtyři a půl měsíce. To je dlouhá